

Piše
Branko MIJIĆ

Bauk štrajka širi se Hrvatskom

Čim pilot Vladinog zrakoplova najavi pripremu za slijetanje na »Franju Tuđmana«, Andreja Plenkovića zaboli glava.

Ovoga puta premijerova pratnja ozbiljno se zabrinula, jer glavobolja prve državne glave nije ustuknula ni pred aspirinom, ni analgeticima, ni pod onim »čarobnim tableticima« koje krija svaka malo bolje opremljena ženska torbica. Tako težak slučaj oni koji redovito prate Andreja Plenkovića u njegovom dosadašnjem premijerskom mandatu ne pamte još od Agrokora i afere Hotmail kada je prazna kutija ibuprofena na podu svjedočila o svojoj nedjelotvornosti što je u pitanje dovelo efikasnost cijele farmaceutske industrije.

No ovoga puta istodobnu tupu bol u potiljku, oštru u sljepoočnicama i duboku posjekotinu u čeonom rezu nisu izazvali Martina Dalić i ekipa Borgovaca koju su raskrinkali internetski hakeri presrevši njihovu prepisku nakon jedne od podrigujućih večera u niskoprofilnom restoranu. Ovoga puta Andreja Plenkovića glave su došli oni za koje nikada nije pretpostavio da će kod njega izazvati bilo kakvu reakciju osim nekontroliranog kihanja koje bi uzrokovala prašina krede s njihovih istrošenih odijela.

Zato se Andrej Plenković otkako je premijer uvijek ustručavao primiti te učitelje i nastavnike koji još uvijek tom primitivnom pisaljkom škrpe i mrve po zelenim pločama da bi ih potom obrisali i u prah pretvorili starinskim spužvama, a kad im i njih ponestane, vlastitim rukavom. Ni sada po povratku iz voljene mu Europe, gdje se družio samo s prvoligaškom elitom, od Junckera i Tuska, do Johnsona i Mogerini, Andrej Plenković nije se odazvao pozivu tamo nekih školskih sindikata koji već 12 dana štrajkuju da sjednu za pregovarački stol i vrate učenike tamo gdje im je i mjesto, u školske klupe.

Umjesto toga, Andrej Plenković navukao je tamne zastore u svome kabinetu na Markovom trgu, jer je glavobolja već prerasla u migrenu. Nepovjerljivo je škiljio u ono što piše u izvještaju njegovih ministara, da je odaziv štrajku tog ponedjeljka u osnovnim školama bio gotovo stopostotan, nevjerojatnih 96,20 posto! I što da sad on tu radi, pa je li tim nezahvalnicima prije puta velikodušno obećao 6,12 posto povećanja plaća, što ga sad muče s tim koeficijentima, cirkularnim obustavama rada, što sad oni hoće to od njega, da vlastitu bolnu premijersku glavu gurne pod cirkular?

Poslao je Andrej Plenković po onog svog novog ministra, Alvarovića, Adalovića, Aladrovića, da, Aladrović, Josip, zar ne, tko će ih sve popamtiti kad ih je uzeo na akciji, platiš tri dobiješ četiri. Potom je pustio snimku intervjua koje je u Bruxellesu dijelio šakom i kapom, hoćeš na engleskom, hoćeš na francuskom, voulez vous France 24, or »Talking Europe«, gdje je sve pučanima lijepo objasnio, od Brexita do sirijskih izbjeglica. I kada je glavobolja taman popustila, dok se glava divila samoj sebi kako je to maestralno nastupila, još jednom pokupivši europsku slavu, na vratima se pojavio nesretni ministar, taj Aladrović, te premijera ponovno bacio u »bed«:

– Da, točno je, predsjedniče, ne pristaju na vašu ponudu 2+2+2, i štrajkat će do ispunjenja svojih zahtjeva, a odaziv je sve veći i veći, gotovo stopostotan! I ne samo to! U četvrtak u štrajk stupaju i sveučilišni profesori pa slobodno možemo reći da je u Hrvatskoj gotovo s obrazovanjem!

Bio je to udarac koji je dokrajčio Andreja Plenkovića, kao da ga je u glavu pogodila ljevica Mikea Tysona, još je dublje navukao zastore na prozore Markovog trga i naložio stranačkim sudruzima da ga pohode u njegovim odajama jer on nema snage otići u HDZ-ovu centralu na Trgu žrtava fašizma. Uostalom, zašto iz jednog mraka ići u drugi? Čemu te dvostruke konotacije tmine koja se spušta nad Hrvatskom, jedinom državom na svijetu u 21. stoljeću, u kojoj djeca ne idu u školu, učitelji i nastavnici na posao, a studenti i profesori na predavanja?

Što može značiti samo jedno, da je kurikulum obrazovanja u HDZ-ovom bantustanu u potpunosti proveden u djelo.